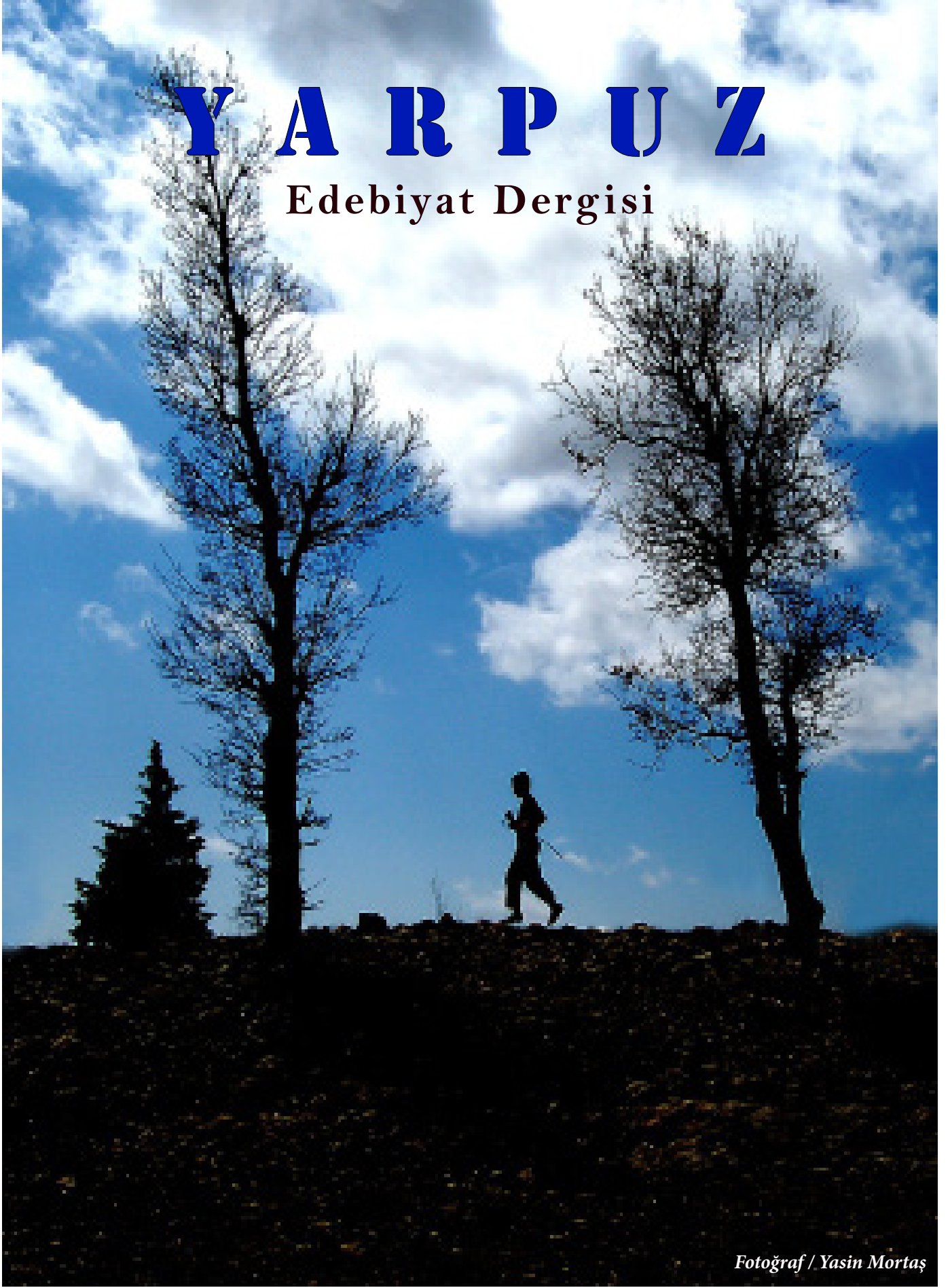

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf / Yasin Mortaş

Yıl 2 Sayı 20 Ekim 2020

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 20 (Ekim 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

UZAKTAKİ YAKIN

Yaren KAYIP.....3

ASIM GÜLTEKİN'İN ARDINDAN

Mehmet OSMANOĞLU4

UMUT VE UNUTUŞ

Haşim KALENDER7

DAĞ TÜRKÜLERİ

Ahmet Süreyya DURNA8

ÇIKAMAM

Ali İhsan KEKEÇ8

GÜLÜN ALI AŞIĞIN HÂLİ

Recep ŞEN9

KISA BOT

Necmettin YALÇINKAYA10

BAKİ SÖZ BİZİM

Osman DİNDAR11

AFORİZMALAR

İbrahim İLHAN12

KURU GÜL

Ömür BALCI12

GEL

Ergün BİLGİ13

GÖKÇE KEDER

Nurkan GÖKDEMİR14

DİRENİŞİN ŞAİRİ

Turgay ÇİTÇİ14

KIRMIZI PENALİ MANDOLİN

Gülçin Yağmur AKBULUT15

GÜZ SANCISI

Mehmet MORTAŞ16

İKİ ÇOCUK

Mehmet GÖZÜKARA17

BİLİR

Ayfer YILDIZ17

ZALİM ASA

K.Fırat ŞAN18

DİZ ÇÖKTÜRDÜM HAYATI

Meral TABAKOĞLU TOKSOY18

SU VE KADIN

Nilüfer UÇAR19

AŞKIN TINISI

Murat COŞKUN19

YİĞİDİM

Faik KUMRU20

ÇAPRAZ SORGU

Ömer KESKİN21

HÜZNÜN DOKUNULMAZLIĞI

Rıdvan YILDIZ21

CUMHURİYET GÜNEŞİ

M.Nihat MALKOÇ22

SANCILAR YÜREĞİMDE BAŞLAR

Cemal KARSAVAN23

LİLYA

Şiyar AYAZ23

RENKLER

İlker GÜLBAHAR24

UZAKTAKİ YAKIN

bilmez mi ki
sıratır gülüşüyle ölüşümün arası
nuh'un tufanı kopar her gün içimde
hiç kuyuda unutulur mu yusuf
hüsnün atlası değil mi ki o
İlla ki bir kervan yollar kenan iline
can bildiklerin seni kuyulara itince
varsın mısır'ın tacı tahtı kül olsun
züleyha'nın kalbi zindan içinde
varsın aşk kül ve gül olsun

ölüm de ölmeyi dilenecekti ismail'den
çalmasa rıza bıçağını boynuna
musa ise hızır'ın yoldaşı
söylesin asiye
kim bekliyor firavun'un tahtında
yanılıp diyenecekti az daha meczup
bu ateş ibrahim'i de yakar narında
oysa üveysi'dir bizim gönlümüz
kim demiş görmek gerek sevmeye
hem aşkın rengi yok ırkı yok inan
inanmazsan sor aşk beyazı habeşli bilâl'e

içimde bir taif ağrısıdır o'nun yüzü
o'na değmese bana değse her taş
ey gönül sultanımın sadık yoldaşı
belki vuslat olurdu bir kere düşse özümden
o mağarada senin gözünden düşen yaş
karanfil kokar kerbala sokaklarında
biri güzel biri iki kere güzel olan aşkına
hangi yağmur yeter bu kanı yıkamaya
o günden beri vuslatın şiidir
her yağmur sonrası kokan toprakta
hem türkü değil ağıttır zeynep'inki
gözyaşları saklıdır her yudumda

aşk diyorlar ya aç susuz beklemek belki de
bağdat kapısında bir taşın ayak ucunda
öl deyince ölmekmiş asıl murat
ol deyince olduranın "adında..."
o yâr ki hasreti bahreyn'i gönül yurdumun
bilmedim rabb'im cennet hangi kıyıda
genzimde miski amber kokusu siyah bir örtünün
ve beyaz yasemenler cennet gibi kokar avuçlarında

bir aşık ki ölmüş diyorlar ardından sevdiğinin
başını vura vura taşlara
ben ki aşıklığımdan ar eylerim
ancak boyun büküp ağlarım, eyüp'te bir avluda
bir "aşkın"sahibi şahittir gözyaşlarıma
bir de o'nu konuk eden medine diyarında

menekşeler diyorum narhını o'ndan almış olacak
bir gülse sanki tüm dünya huzur bulacak
hani gelse diyorum çıkıp gelse artık o uzaklardan
gelse İstanbul o vakit şehri-yâr'im olacak

ASIM GÜLTEKİN'İN ARDINDAN

Henüz kırk beşinde idi, “rahmetli” sıfatı üzerine bir şal gibi örtüldüğünde Asım Gültekin’in. Tıpkı çok sevdiği üstad Cahit Zarifoğlu gibi, kırklarında yürüdüler rüya aleminden gerçek aleme, ortalama insan ömrünü belirleyen varsayımsal istatistikleri anlamsız kılarak. Tanıyanların “iyi ki...” ile başlayan cümleler sarfettikleri, tanımayanların kaybettikten sonra “keşke daha önce tanısaydık, keşke yanışıyanda biz de bulunsaydık, keşke onun rahle-i tedrisinden bir süre geçip engin ufkunu soluma imkanı bulsaydık”, “keşke...keşke...” diye iç geçirdiği, kıymeti yaşam süresince yeterince idrak edilemeyen nadide insanlardan olduğu yaşamının son bulmasıyla anlaşılan bir “derviş/mutasavvıf”, bir “mütefekkir”, bir “aksiyon/dava adamı, bir entellüktüel, bir “İNSAN” olarak şimdi hafızalarda ve tarihin tozlu sayfalarında yerini aldı “merhum” Asım GÜLTEKİN.

Söylenecek çok şey söylendi belki ardından güzel insanın. Lâkin, sağlığında kendisini yeteri kadar tanıyamanın ve kendisinden yeteri kadar istifade edememenin de verdiği mahcubiyetle, bir başka yâd-ı cemili de kendimize vefa borcu olarak gördük.

Amasya'nın Taşova ilçesinde 1975'te dünyaya gelen Asım Gültekin, lise öğrenimini Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde tamamladı. Marmara Üniversitesi Edebiyat Öğretmenliği Bölümü'nden mezun olan Gültekin, bugüne kadar birçok derginin yayın hayatına başlamasına öncülük etti.

Aralarında “Yörünge”, “Yedi İklim”, “Yeni Şafak”, “Sağduyu”, “Milli Gazete”, “Vakit”, “Şehrengiz”, “Düş Çınarı”, “Kırklar”, “Gerçek Hayat”, “Genç” ve “Yörünge”nin bulunduğu birçok yayında yazıları yayınlanan Asım Gültekin ayrıca yüzlerce seminer ve konferans verdi.

Farklı illerdeki okullarda edebiyat öğretmenliği de yapan Gültekin, 2008'de yılın öğretmeni seçilmişti. Gültekin, evli ve iki çocuk babasıydı.

Kitap ve okuma aşığı, bu aşkı başkalarına, özellikle de gençlere aşılama dertlisi, delisi. “Kitapları okumayı çok seviyorum. Kendim için istediğimi başkaları için de istiyorum. Her ne yapacaksak kitaplarla yapabileceğimize inanıyorum. Ufkumuzun yüz, yüz elli yıldır çok daraldığını düşünüyorum. Eğer iyi bir şeyler yapabilecekseniz kitaplarla, okuyarak, birlikte okuyarak, okuduklarımızı

paylaşarak, sorgulayarak ama asla halkına, değerlerine yabancılaşmadan, insanından, mahallemizden, komşularımızdan kopmadan birlikte okuyarak yapabileceğimizi düşünüyorum.” sözleriyle bu sevdasının boyutlarını ortaya koymuştu merhum.

Onun bulunduğu yerde gereksiz sohbetlerle geçirilecek vakit yoktu; beyin fırtınası vardı, istişare vardı, aksiyon vardı. Susuz kalmış toprakların suya kavuştuğunda hareketlenmesi, toprak altında suyu bekleyen nice filizlerin gün yüzüne çıkma sancısıyla kıpırdanmaları misali; müspet enerjisiyle etrafını harekete geçirir, mütebessim ve samimi çehresiyle zamanı/mekani bereketlendirir/şenlendirirdi. Okuma sevdasını eyleme dönüştürüp birçok edebi kültürel faaliyet içerisinde bulundu; dergi çıkardı, kitap yazdı, söyleşi, panel, konferans tertip etti. Doğup büyüdüğü Amasya/Taşova için bir ilk olan kitap fuarını henüz ortaokul talebesi iken düzenlemesi, yine ortaokul-lise talebesi olduğu dönemlerde, “İkinci Yazıları”nın “Posta Çıkını” isimli mektup ekinde kısa mektuplarının yayınlanması, merhum üstadın geleceğindeki konumunun, ufkunun, derdinin, karakterinin ipuçlarını veriyordu...

“Şehrin kalbi camidir. Her işimizi camiye merkez bilerek kurar, kurgularız.” sözüyle yansıttığı perspektifine uygun şekilde, camilerin yalnızca ibadet edilen yerler olmaktan çıkarılıp “külliye” vasfına dönüştürülmesi yönündeki fikri sancısını “okuma halkaları” projesiyle eyleme dönüştürdü. Onlarca camide haftanın bir gününde, gençlerle okuma ve geniş tahlil içeren faaliyetin öncüsü oldu. Bizzat merhumun, “Birlikte okumanın güzelliğini arkadaşlarımla, gençlerle çokça yaşadığımız, tecrübe ettiğimiz için bu haftalık okuma halkalarının mahallelerde camilerde, yurtlarda mescitlerde yapılmasının çok bereketli olacağını düşündüm. Nitekim çok güzel şeyler yaşandı, yaşıyor bu okuma halkalarında. Çok şükür, dilimizde yazılmış o kadar harika eserler var ki. Öyle değerli âlimlerimiz, mütefekkirlerimiz var ki. 600 yıldır, 1000 yıldır okunan kitaplarımız var. Aynı şekilde çağımızda yaşamış, yaşayan büyük yazarlarımız, mütefekkirlerimiz var.

Yapılacak şey; büyük bir âlimin, mütefekkirin eserini elimize alıp arkadaşlarımızla haftada bir iki sayfa tahlil ede ede, analiz ede ede okumak.” şeklinde ifade ettiği bu faaliyet, çok bereketli sonuçların hasıl olmasını sağlar-

ken, sonrasında birçok vakıf ve derneğin benzer etkinlikler düzenlemesiyle öncü niteliğiyle de öne çıktı.

“Cevher içimizde” isimli yine okuma eksenli bir başka projesiyle, İstanbul’daki imam hatip liselerinde, okuma sevdalısı gönül erlerinin keşfine olanak sağladı. Bizzat kendisinin “Cevher ekibi” olarak isimlendirdiği ekiplerin, okullarının kütüphanelerinde ayda iki yazarla buluşma ve söyleşmesine olanak sağladı. Bu şekilde okullarda oluşan “cevher ekipleri”nden edebiyat dünyası için nitelikli insan kaynağı oluşmasına zemin hazırladı.

Merhum yazarın kısa ömrüne sığdırdığı pek çok verimli etkinlikten birisi de, büyük üstad şair-yazar Sezai Karakoç’un “Hızırla Kırk Saat” adlı şiir kitabı ekseninde yaptığı şiir okumalarıydı. Üsküdar sahilinde bir parkta gerçekleştirilen bu etkinliği “kırk” hafta boyunca sürdürdü. Sonrasında bu parkın ismini kendi literatüründe “Sezai Karakoç” parkı olarak koydu.

Gültekin ayrıca, Safahat Okumaları, Sezai Karakoç Okumaları (yukarıda belirtilen “Hızırla Kırk Saat” okumaları), Dede Korkut Okumaları ve Muhammediye Okumaları gibi çalışmalara öncülük etti, son dönemlerde dil ve etimoloji üzerine de güzel metinler ortaya koydu, gençlerle yüz yüze etimoloji dersleri gerçekleştirdi.

Çağın gereklerine uygun şekilde teknolojiyi kullanma hususunda da son derece ufku açık ve maharetliydi. dünyabizim.com isimli kültür-sanat-edebiyat sitesinin kurucuları arasında yer aldı ve uzun süre de genel yayın yönetmenliğini yürüttü. Aynı zamanda büyük küçük 400 civarındaki dergiyi bir araya getiren Türkiye Dergi Edi-

törleri ve Yayın Yönetmenleri Birliği (TÜRDEB)’in kuruluşuna öncülük etti. Adı geçen kuruluşun başkanlığı, Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) İstanbul yönetim kurulu üyeliği, Dil Evi Etimoloji Topluluğu Başkanlığı, Mizah Derneği Başkanlığı, Yedihilal Derneği başkan yardımcılığı vazifelerini de yürütmekteydi.

Merhumun aksiyon/eylem adamı olmasının en küçük örneklerinden biri olması hasebiyle şu anektodu aktaralım. Ünlü Osmanlı Şeyhülislamı İbn-i Kemal’in Amasya Taşova doğumlu olduğu yönünde edindiği bilgiler üzerine, hemen İbn-i Kemal Kültür Merkezi kurulmasına yönelik bir planlama yaptı. Öncelikle belirlediği isimlerle günümüz teknolojisini de kullanarak whatsapp üzerinden bir istişare grubu kurdu. Grupta oluşan fikirler çerçevesinde en kısa zamanda söz konusu merkezin kurulmasını amaçlıyordu. Lâkin kader planında kendisine biçilen ömür süresi, bunun gibi bir ucundan başlanmış, somutlaşmış ya da deli tayların koştuğu yürek iklimlerinin derinliklerinde kalmış nice hayallerini, hül-yalarını tamamlamaya yetmedi. Yalova’daki evinde, kısa ömründe hep iyilikler ve güzelliklerle doldurarak taşıdığı kalbinin ritimlerine yenik düşerek gerçek ve ebedi aleme irtihal etti.

Şüphesiz Asım Gültekin hakkında söylenmiş/söylenecik daha çok söz vardır fakat bu kadarıyla iktifa ederek gerisini, merhuma dair çoğunluğu Dünyabizim.com yazarlarından oluşan ve kendisini çok daha yakından tanıyan dava/yol arkadaşlarının/dostlarının hüsn-ü şahadetlerini içeren sözlerinden kısa alıntılara bırakarak, bu bir güzel insanı kaybediş yönüyle tatsız yazıyı sonlan-

dırma zaruretine tabi olalım.

“Asım Gültekin için Mehmet Akif Ersoy’un yüksek sesle söylediği, ol zamanın Asım’ıdır dersem sanıyorum ki haddi aşmış olmam. Modern zamanların, bütün dayatmalarını reddederek kendisini bir neslin yetişmesine adayan, gençler için kapı çalmaktan, onlar için istemekten, kendisinden vazgeçmekten gocunmayan, yılmayan bir adamdan bahsediyoruz...Taniyanın “iyi ki”lerinin başında gelen, tanımayanın bugün pişmanlığını hissettiği bir adamdır Asım Gültekin. Çünkü O’nu taniyanın hayatının eğri olan bir köşesi mutlaka düzelmiştir.” (Cüneyt POLAT, “8’nci güzel adam: Asım Gültekin” başlıklı yazısından)

“Güzel adamdı. Zor zamanlarda ağır yükler yüklenmiş, gerçek bir dava adamıydı.”(Fahrettin ALTUN, Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanı)

“Asım’ı taniyan dostlar bilirler, son anlarına kadar yüreklendirmeye ve güzel işler yapmaya kışkırtan bir arkadaşımız, kardeşimizdi. Yıllardır tanırım...Edebi hafızamız için, son 30-40 yılın hafızası için sürekli bir şeyler keşfedip sürekli onlarla gençleri tanıştırmaya buluşturmaya çalışırdı.” (Ömer KARAOĞLU, sanatçı)

“Kendini, insanlığa faydalı işler yapmaya adanmış, adeta bir vakıf insan olmuştu.” (Hakan AYKUT, Sanatçı)

“Aksiyon adamı olarak onunla boy ölçüşebilecek bir ikinci kişi tanımadım. Çok geniş bir tanış-biliş çevresinde bulunan herkesi en temel özellikleriyle tanıdığı için, kimi hangi alanda teşvik edeceğini bilir, bu hususta nokta vuruşu gerçekleştirdiği için sonuç almayı da bilirdi.” (Yusuf Turan GÜNAYDIN)

“Dava adamı, davasında gayreti ve sonuç alıncaya kadar azimle çalışan bir şahsiyetti. Dosttu. Arkadaştı. Omuzdaştı. Pek çok eser ve gönüllerde iz bıraktı. Dergicilik adına yaptığı çalışmalara şahsım ve Dünya Dergiler

Birliği olarak şahidiz ve duacısı olacağız” (Metin UÇAR, Dünya Dergier Birliği Başkanı)

“Hep iyi işler yapmanın peşindeydin. İnsan kazanmanın, insan yetiştirmenin peşinde... Teknoloji çağında bir garip derviş” (Salih GEBEL)

“Tek kelimeyle “dava delisi”ydi. Klasik metinlere olan ilgisi onları genç nesle aktarma derdine dönüşmüştü. Son zamanlarda ölümü karşılayan bir hızla daha fazla koşturduğuna bizzat şahidim.” (Necdet SUBAŞI, Dünyabizim)

“Âsım için ne söylesek azdır. Dopdolu yaşadı. Kısa ömrüne sığdırdığı o kadar çok güzellik var ki adının hayırla anılması için hepsi de şahitlik edecektir ona. Biz Asım’ı severdik, inanıyoruz ki Rabbim’de severdi.” (Mustafa UÇURUM, Dünyabizim)

“Krizle deveranına son veren kalbinin imanla dolu, İslam ve ümmet sevincinin neşesini duyan ve duyuran bir kalp olduğuna şahitlik ederim.” (Kamil YEŞİL, Dünyabizim)

“Yeni yazarların yetişmesi, kaliteli dergilerin yayınlanması, verimli okuma gruplarının ortaya çıkması ve dilimizin en doğru şekilde kullanılması onun en çok değer verdiği hususlardı. Bulduğu her fırsatta gençlerin yetişmesi için bir şeyler yapmaya gayret ederdi.” (Erhan ERKEN, Dünyabizim)

“Onun muadili ya da ona denk bir başka isim hatırlamıyorum. Çünkü topyekun bir camia için çalışan bir adamdı. Donukluğu harekete geçirirdi. Büyüklerine, küçüklerine iş çıkarır, hikmet üretirdi...Çok yönlüydü Asım. Vefalıydı. İnsan ve kitap dostuydu. Camianın hizmetinde gocunmadan yürürken, ironik dili samimi tavrı ile gençlerle sağlam ilişkiler kurmuştu. İslama bir derviş bağlılığıyla sarılan değerli bir devrimciydi. Sevgi molekülüydü. Hikmet arısı diyordum kendisine. Ölünce arkamızda o kalacak diye düşünürken erken davrandı Asım.” (Ahmet MERCAN, Dünyabizim)

“Nerede 5 tane Müslüman genç görse onları bir araya getirip birlikte bir şey yapmaya çalışırdı. Gençlerin okumaları için nerde nasıl bir yöntem bulabiliriz diye kafa yoran, onları okuma grupları içinde yetiştirmeye çalışan ender bir insandı.” (Şakir KURTULMUŞ, Dünyabizim)

“Asım ağabey, Zarifoğlu’nun “bizden sonra gelecekler var, onların hamurunu bizler yoğuruyoruz” sözüne sınımsız sarılmış bir hayat yaşadı. Şahidiz; Asım ağabey ardından gelen gençlerin hamurunu, İslam üzere yoğurmaktan asla geri durmadı.” (Metin EROL, Dünyabizim)

Güzel yaşadığına, ardında güzellikler ve bu kubbede hoş sedalar bırakarak hakiki aleme göç ettiğine şahitlik edenlerden ve Rabbine de güzel bir sonla yürüdüğüne hüsnü zan besleyenlerden olarak, merhuma Allah’tan rahmet, sevenlerine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz. Mekanın cennet, makamın Firdevs, komşun en güzel/en sevgili insan Hz. Muhammed Mustafa(SAV) olsun ASİM GÜLTEKİN.

UMUT VE UNUTUŞ II

Bizden gayrisine, dönüp bakarken,
İzanı unuttuk, izanı kardeş.
Yoğurt ekşimiyor, tuz ki kokarken,
Düzeni unuttuk, düzeni kardeş.

Sözler laçkalaştı, çirkeflik moda.
Misafir alınmaz, evler kırk oda.
Oğlu gazineoda, kızı diskoda;
Azanı unuttuk, azanı kardeş.

İyiliği riya, dini dilinden,
Sorarsan yıkanmış, rahmet gölünden.
Doğrular dört döner, cahil elinden
Yazanı unuttuk, yazanı kardeş.

Yapraklarım soldu cemre düşünce.
Akıl firar etti, kayıp düşünce.
Kelamlar yürekten dile düşünce
Ozanı unuttuk, ozanı kardeş.

Şeytanın nefisle kurduğu tuzak,
Dünya çok kaypaktır, bindiğin kızak.
İçip köşesinden ilgiden uzak,
Sızanı unuttuk, sızanı kardeş.

Ne oldum delisi tozlu yollarda,
Hakkını görmedik kulun kullarda,
Bir ekmek peşinde, gurbet ellerde;
Gezeni unuttuk, gezeni kardeş.

Çıkar nerde ise bittik yanında,
Denilse cevabı verdik anında,
Sahilde gezerken köyde canında;
Bezeni unuttuk, bezeni kardeş.

Aslından uzaktı elin gördüğü,
Suça yükçü ettik hacı Durdu'yu.
Dilde kahramanınız girse orduyu,
Bozanı unuttuk, bozanı kardeş.

Dostlar kabul etti eğrimiz ile
Başı karıştırdık böğrümüz ile
Yolu sahiplendik doğrumuz ile
Çizeni unuttuk, çizeni kardeş.

İşimize gelse kırdık kalemi,
Bin suçlu aradık görsek elemi.
On sekiz bin diyor bunca âlemi,
Dizeni unuttuk, dizeni kardeş.

Yillardır lisanla yaparız hamle,
Saçar, savururuz ağızda gemle.
Boğazımda kendir, altta iskemle,
Lozan'ı unuttuk, Lozan'ı kardeş.

Kanlar kusturmuşuz gizli zakire,
Yasaklar koymuşuz Hakkı zikire,
Lafta aş evleri, kurduk fakire;
Kazanı unuttuk, kazanı kardeş.

Günlük bidatlere bidat ekledik,
Nefsimize sorup suçu akladık.
Baharı yaşarken bahar bekledik,
Hazanı unuttuk, hazanı kardeş.

Varım diyenlerin ölçtü boyunu,
Değirmen dönünce kesti suyunu.
Garip gelmiş bu din, onca oyunu;
Bozanı unuttuk, bozanı kardeş.

Servetimiz taşı saymadık bile
Ne bulursak yedik, doymadık bile
Beş vakit çağırdı, duymadık bile
Ezanı unuttuk, ezanı kardeş.

Kaç şekle döndürdük Hakkın yolunu,
Kul olduk sanırken teptik kulunu.
Geçtik fukarayı, tuttuk kolunu;
Ezeni unuttuk, ezeni kardeş.

Yaşıyorduk güya hesap ölünce
Dişimiz sayıldı arsız gülünce,
Elin çöpü battı bize gelince
Hezeni unuttuk, hezeni kardeş.

Yılda kaç keredir yaptık hatimi,
Malına konmaya sildik ketimi,
Boynu bükükleri, dulu, yetimi;
Üzeni unuttuk, üzeni kardeş.

Garip kıpırdamaz kendi halinde,
Kalender çekerse çeker dilinde,
Vurduk abalıya servet gölünde;
Yüzeni unuttuk, yüzeni kardeş.

Ahmet Süreyya DURNA

Ali İhsan KEKEÇ

DAĞ TÜRKÜLERİ

Çıkar da heybetli doruklarına,
Dağlara söylerim türkülerimi.
Aldırmadan boranına karına,
Dağlara söylerim türkülerimi.

Tutmam gayrı el âlemin yasını,
Kim güderse gütsün kan davasını,
Soluyarak temiz hür havasını;
Dağlara söylerim türkülerimi.

Kartallar göçeli bomboş yuvalar,
Tuhaftır serçeler şahin kovalar,
Ozanına yabancıdır ovalar;
Dağlara söylerim türkülerimi.

Hak için harcadım hep nefesimi,
Yerden yere çaldım haksız kesimi,
Artık kurtlar kuşlar duysun sesimi;
Dağlara söylerim türkülerimi.

Çiğdemi çirişi bol yaylalara,
Çağıl çağıl akan soğuk sulara,
İssiz koyaklara sarp kayalara,
Dağlara söylerim türkülerimi.

Ruhsuz, vurdumduymaz sağlara inat,
Işkınsız üzümsüz bağlara inat,
Çarpıklığa teşne çağlara inat;
Dağlara söylerim türkülerimi.

ÇIKAMAM

Dönmeyen yollara çağırma beni,
Yoldaşı bulmadan yola çıkamam.

Nefsin deryasında kaldım kolsuz kanatsız,
Sürüklenip geldiğim kumsala çıkamam.

Aşkın kuyusuna düşen aklım oldukça
Ötelerde gezinir de ele çıkamam.

Bir ulu çınarın taze tohumuyum ben,
Kökten izin almadan dala çıkamam.

Davet edilesem de şol gülistana
Bahçıvanı görmeden güle çıkamam.

Göğünmüş gönüllerin kırık sazıyım ben,
Mızrabı yandırmadan tele çıkamam.

Dilmaçlar çeviremez firakın lisanını,
Eriyen yüreğimle ben visale çıkamam.

Deli deprek duyguların emir kuluyum,
Bu gidişle öbür yıla çıkamam.

Dağlar gibi yığılmış günahım varken
Cemaatin önündeki sala çıkamam.

GÜLÜN ALI AŞIĞIN HÂLİ

Senden alır rengini ey gül, damarımızda dolaşan kan;
Uykuya varırsın her akşam ufkumuzun kızılığında...
Senin o eşsiz güzelliğin kalp aynamıza aksettikçe,
Yakup gibi nereye baksak, görünen sensin Yusuf sima.
Hoş kokundur şeyda bülbülün aklını çelip sarhoş eden,
İlkyazın şu seher vaktindeona aşk güftesi söyleten

Aç hayalimizi süsleyen o rüyanın kapılarını,
Görünsün güzellikle aşkın o ezeli beraberliği.
Aşk şarabı sunan gül yüzlü, söz ki senindir bu meydanda!
Biz suskunluk makamındayız, bakışların konuşsun diye.
Bıraktık artık kendimizi senin kıyısız denizine,
Kederden azadeyizşimdi, erbabı sefa meclisinde.

Ey âlemin ışığı, senle parlayan hilal bu gece,
Esirgeme bizden ne olur pırlanta gibi mısraları.
Aşkını hak eden âşıklar hürmetine unutma bizi;
Gül cemalinden seyredelim Hüsn-ü Aşk'ı Galib misali.
Mecnun Leylâ'sını çağırsın, nakkaş Ferhat da Şirin'ini,
Bir dervişin içine aksın yere düşmesin gözün yaşı

Muhabbet mumuyla ışınsın bezmimiz bu gam gecesinde,
Elinle sun şarab-ı aşkı, kıyma bu temiz yüreklere!
Aşkından bir bergüzar kalsın yüreğimizin köşesinde,
Gider içimizden darlığı, anlamsız dünya kederini...
Aydın sabaha uyanalım, emin olalım korkulardan,
Sarsın bizi ey gül yüzlü yâr, âlemler kuşatan şefkatin.

Necmettin YALÇINKAYA

KISA BOT

Dolmuştaydım, günün yorgunluğu vardı üzerimde. Hafta sonu olduğu için trafik ağır ilerliyordu. İnip yürüsem eve daha erken varırım, diye düşünüyordum ama yürümeye takatim yoktu.

Eh, boyacı olmak zordur; sürekli fırça sallamaktan, merdiven inip çıkmaktan insanın imanı gevriyor. Yine de zevkli bir iştir. Hele haftalığını almış, cebindeki şişkinliği hissedebiliyorsan bundan ötesi olur muydu? Dolmuş, Buca Balıkçısı'nın önünde yolcu indirmek için durduğunda hiç düşünmeden kendimi dışarı attım. Balıkçı tezgâhının önünde kuyruk vardı. Birkaç tane palamut almayı düşünüyordum. Eski Bucasporlu Ethem'le karşılaştım.

“Merhaba abi.” dedi.

“Merhaba kardeşim.”

Havadan sudan konuştuk işte. Bir ara arkama dönüp baktığımda ben yaşlarda, ortadan az uzun boylu, kot ceketli, esmer tenli, çatık kaşlı, simsiyah iki gözün beni izlediğini gördüm. Gözlerin sahibi hem tanıdık hem yabancı geliyordu bana. Olduğu yerden seslendi:

“Balığı şimdi alma, dönüşte alırsız!”

“Tamam!” dedim. Yanıma yaklaşmasını bekledim.

“Az bekle.” diye seslendi bu kez, “Taksi çağırdım.”

Taksi geldi, kapısını kendisi açtı. Güzel giyimli bir kadın ve yanında on on bir yaşlarında sevimli bir kız çocuğu bindi. Onları yolcu ettikten sonra hızlı adımlarla yanıma geldi.

“Neco tanımadın mı beni?” dedi.

Sesi, bakışı yabancı gelmiyordu. Hafızamı zorladım ama boşuna.

“Biraz dolaşalım, gelirim aklına nasılsa.” dedi. Gevrek gevrek gülerken dişlerinin arasındaki boşluktan tanıdım onu.

“Şırno!” dedim. Güldü. Özlemlerle sarıldık birbirimize. İlkokulu birlikte okumuştuk, daha sonra akrabalar arası bir tartışma sonucu mahallemizden taşınmak zorunda kalmışlardı.

Şirinyer Parkı'nda küçük bir çam ağacının gölgesindeki bir banka oturduk.

“Hiç değişmemişsin.” dedi bana. “Hemen tanıdım seni.”

“Ben seni zor tanıdım ama.” dedim, “Kara kuru, incecik, atletik yapılyydın. Göbeklenmişsin, saçlar da seyrelmiş, ama dişlerinin arasındaki açıklıktan çıkarttım seni.”

Göbeğini hoplata hoplata güldü.

“Ya geçenlerde eşimle bu konuda aramızda tartıştık.” Yüzüme bakarak: “Tartışma diyorsam sakın kavga yaptığımızı sanma. “Bey!” dedi eşim, “Şu dışının aralığını doldurt.” ‘Olmaz!’ dedim. “Bu benim hayat izim. Bir gün kaybolursam, üzerimden kimlik çıkmazsa, dışımın aralığından bilirler beni.” Bak ben haklı çıktım. Sen beni dışımdan tanıydın. Keşke eşim de yanımızda olaydı şimdi!” deyip hayıflandı. Bir sigara yakıp dumanını havaya savurdu.

“Hadi kalkalım!” dedi sonra. Sigarasını yere atıp ayağıyla ezip söndürdükten sonra, izmaritini alıp az ilerimizdeki çöp kutusuna attı. “Forbes Caddesi'nde kendime bot almayı düşünüyorum.” dedi, “Benimle gelir misin?”

“Olur.” dedim, “Ya sen zaten ayakkabıcı değil miydin?”

“Ayakkabıcıyım, ama ben Zenne -kadın ayakkabısı yapıyorum.”

“Eşim bizim kalfanın kız kardeşi, aramızı o yaptı. Benim çalışkanlığım, dürüstlüğüme hoşuna gitmiş. Bir gün benimle konuştu. “Bak Şirin!” dedi; “Seni sevdim, güçlüsün, kuvvetlisin, taşı sıksan suyunu çıkarırsın, en önemlisi de dürüstsün. Benim bir kız kardeşim var. Hani birkaç kez bana sefertasıyla yemek getirmişti ya!” “Ha hatırladım.” dedim. “Seni sordu bana. Demek ki beğenmiş seni. Oturun, konuşun aranızda.” dedi bana. Oturup konuştuk. On beş yıldır da evliyiz. Bir oğlum ve bir de kızım var. Eşimi ve kızımı taksiye binerlerken görmüş-tün zaten.”

“Evet, gördüm.”

Önce vitrindeki botlara baktık, sonra diğer modellerle. Kapıyı ittirip girdik içeriye. Tezgâhtar dibimize kadar yanaşarak:

“Hoş geldiniz.” dedi.

“Hoş bulduk.” dedik ikimiz de aynı anda.

“Bot bakacaktık.”

Eliyle gösterdi.

“Mağazamızın şu bölümü uzun ve kısa bot bölümüdür.” dedi, “siz bakın, beğendiğiniz takdirde fiyat konusunda gerekli kolaylığı yaparız size.” diyerek tekrar kapıya yöneldi.

Botlar; renk renk, çeşit çeşitti.

“Kapitalizm böyle bir şey işte! Kafanı karıştırıp satıyor.” dedim.

“Ben Zenne ayakkabıcısıyım.” dedi Şırno, “Anlamam kapitalizmden...”

Botları denemeye başlamıştı. “Ya Şırno!” dedim, “Sen botu ne yapacaksın bu İzmir’de? Kar yok, çok soğuşu ve ayazı da yok.”

“Arada dostlarla ava ve dağ gezintilerine çıkıyorsunuz ya, ihtiyaç ondan.”

“O zaman yarım bot al.” dedim, “Bunları denemeyi bırak.”

“Tamam, kızma!” diyerek kısa botların sergilendiği alana geçtik.

Botları görünce:

“Haklısın galiba.” dedi.

“Galibası fazla.” dedim.

Bir botu denedi. Beğendi.

“Bunu alıyorum.” dedi.

“Biraz boşluk var sanki?” dedim.

“Bilerek her zaman bir numara büyük alıyorum.” dedi.

“Niye ki?”

“Biliyorsun biz Ağrı’dan geldik İzmir’e. Kalabalık bir aileydik. Babamın tek maaşı ihtiyaçlarımızı almaya yetmiyordu.” dedi. Sonra yüzüme bakarak:

“Hatırlıyor musun, Ali Fuat Cebesoy İlkokulu’na yoksul çocuklar için giyecek gönderirlerdi. Ben, okula yamalı pantolon ve yırtık ayakkabı ile gidip geliyordum. Müdür kimseye çaktırmadan beni odasına götürdü, bir çift potin tutuşturdu elime. “Bunları bir dene oğlum.” dedi. Ömrümde gördüğüm en güzel ayakkabıydı; ışıltılı parlıyordu, bayıldım. Giydim hemen; ama bir numara küçük geldi ayağıma, önü vuruyordu. Ön ayak parmaklarımı azıcık büzünce oldu. Ve ben bir yıl boyunca böyle giydim o potinleri. O gün bugündür hep bir numara büyük giyerim ayakkabılarımı. Varsın ayağımdan çıksın, yeter ki vurmasın.” dedi.

Ne diyeceğimi şaşırılmıştım. Kendimi öyle kötü hissediyordum ki, bir Şırno’ya baktım, bir ayağındaki kısa bota. İçim titredi. Şırno’nun boynuna sarılıp ağlamaya başladım.

Osman DİNDAR

BAKİ SÖZ BİZİM

Biz zafere memur doğmuş milletiz,
Tarih sayfasında bâki iz bizim.
Kurulmuş on altı güçlü devletiz,
Tarih sayfasında bâki yüz bizim.

Avrupa’ya doğru sürmüşüz atı,
Hediye etmişiz eşsiz sanatı,
Kulak verip dinle Dicle Fırat’ı;
Tarih sayfasında bâki haz bizim.

Çarşı, hamam, köprü, han, kervansaray
Eserler ayakta; üç kıtada say.
Özgürce yurdunda koşar yıllık tay,
Tarih sayfasında bâki göz bizim.

Zeybek, horon, halay, karşılama, bar
Semah, hora, kaşık, milletime yâr.
Göklerden verilmiş ilâhi karar,
Tarih sayfasında bâki saz bizim.

Tekrar kurulacak turan Türk çağı,
Yeksan olacaktır batılın ağı,
Mehter dinleyecek ölüsü sağı;
Tarih sayfasında bâki tez bizim.

Biriz beraberiz, elhamdülillah!
Bizi kendine kul yaratmış Allah
Vurdukça yürekler duyulur mu ah,
Tarih sayfasında bâki öz bizim.

Kıyamete kadar tüter ocaklar,
Burçta dalgalanır nazlı sancaklar,
Analar bala’yı sever kucaklar;
Tarih sayfasında bâki köz bizim.

Nerede akarsa, mazlum gözyaşı
Yetişir milletim, eğilmez başı.
Korunur, barınır, yaz olur kışı;
Tarih sayfasında, bâki söz bizim.

İbrahim İLHAN

AFORİZMALAR

I.
bir gamze gül
mey/e geldim
yaramı deş
mey/e geldim

II.
sarılmadan
geçmez o yara

III.
sev/sen
dünya sevmese de olur

IV.
kalbinden tutanın
elinden tut
elinden tutanı
kalbinde

Ömür BALCI

KURU GÜL

hayatın hoyrat hengâmesine, ritmine
koşar adım sorgusuz uyanlar
bilmez sessizliğin lirik sesini
cana can katan o derin dingin
sonsuzluğa kanatlı mahur bestesini
keder sanır, son sanır sazlıktan ayrılığı
ne gaflet, günübirlilik muhabbeti sevda sanış

buluta meyyal, hiçliğe râm
rüzgârda semahta selvi ki ömrüm
sükünlu gölgesinde erimekteyim
birvefâ ziyaretinden gamlı
kuru gül kalmış üzerimde
gönlün gözünden akan nemle
açmakta gecikmiş tomurcuklar sulanmış

GEL

bakışlarını dünyanın saçaklarına as da gel sevdiğim
güzelliğini tenden, bedenden sıyr da gel
boyayalım ufukları gözlerinin elasına
kına yakalım gurubun kızıl saçlarına
tan vaktinde doğalım yeniden
aydınlansın karşı dağlar sevdamızın aşkıyla

gel sevdiğim
avuçlarımda yüreği atan bir serçenin sevecenliğiyle
bir kumrunun yaktığı hasret türküleriyle
en lirik bestelerde yanalım
ah benim hint kınalım
sol yanıma düşen gölgem
sürmeli serçem
bir gülücük sal yıldız yıldız göklerime
bir gülücük sevdiğim

gel
gel ki
bir ceylan süzülün göz aklarında
yıkansın bir ardıç kuşu göz kapaklarında
bir konçerto kuralım ötleğenlerden
ötelere
ölümsüz besteler çalalım
hak yoluna düşen sevdamıza
neva makamında nefesler yakalım

ahsavur şiirlerime kuzguni saçlarını sevdiğim
demlensinşiirlerim çay karasında
bırak
gözlerin
gamzelerin
kalsın boz bulanık nehirler ötesinde
gün ışığında yıkanmış ruhunla gel
gelincik yanaklarından bir allık
papatya kanatlarından bir beyazlık sürün de gel

çal sevdiğim
çal şafaklar kızıla boyanmadan
çifte kavruk sevdandan bir parça
çal yarama
soluğundan bir soluk, ilik donduran ayazıma

tir tir titrerken mısralarım
buz tutarken gelgeç duygularım
üşüten iklimlere kalem kırılım gel

kuralım bu alemlerden öte bir alem
kâh mavi göklerin boşluğunda
kâh lahuti makamların loşluğunda
bir cennet kuralım sevdiğim
bir cennet!
saralım ruhumuzu
ölürken ipekten, atlastan bohçalara
çeyiz gibi ölümsüzlüğe işlediğimiz
sevdamız kollarımızda
gel sevdiğim
son kez sarılıp ah kendi bedenimize
son bir veda sevdiğim
son bir veda
gel düşelim yollara yıldız yağmurları altında

Nurkan GÖKDEMİR

GÖKÇE KEDER

düşer sessiz geceye gelincik izi keder
h/içre kimsesizliğin gizi dehlizlerine

d/erimsiz sevilerin dinmez ateşlerine
bengisine özlemin düşlerine nazenin

esri heveslerine kanar/göçer kalbinin
düşer yaralı yeğın yiti bir kuşça keder

ve biçare yapıyınız medcezir esinlere
aykırı betimlere düşer şaşkın umarsız

deringiz gece mavi nice iz yıldız yükü
ezeli nâri kader sayrı düş gökçe keder

Turgay ÇİTÇİ

DİRENİŞİN ŞAİRİ

akrebin ağıt türküsünden
yanar yüreği
acılarla anız toprağının
çocuğunu kaybeden
ana yüreği atar damarlarında
yaşamla yok olma arasında
mevsim geçişlerinde

bahar yelinin sığağında
sahipsiz rüzgarlar eser
çorak yüzüne
çukurova'nın sığağına
sevdalı bir turaç kuşu
anızın kaderine ağlar
kendi kederini ekler gözyaşına
üzümden sızan şarabın sevdasına

göge sarılırdı çoğu kez toprağın ateşi
dertliydisuya sevdalıydı
gecenin sessizliğinde
yıldızları çekerdi koynuna
bir zalim rüzgar eser
kırmızıya boyanırdı gelincikler

sen de toprağın harmanısın
belki de direnişin şairi
su katılmamış cesur yürek
derler ki özgündür dili
anız ateşidir yanar yüreği

doğan günle güneşi sakla avuçlarında
saklama nasırlı ellerinde
açan dikenli gülü
uçur Anadolu'nun özgürlük türkülerine
gözbebeğinden
barış güvercinlerini

ve toplayın çocuk gözlerinden
geleceğe taşınan derin bulutları
çocuklar ağlamasın
devrim var bugün
annemin acılı yüzünde
cemre düştü aşkla gamzelerine
dağlarına bahar geldi
çatladı tohum
yürüyor özgürlüğe.

KIRMIZI PENALİ MANDOLİN

Üzerime giydirdiğiniz bu beyaz bez parçası da neyin nesi? Neden bağladınız elimi kolumu? Verdiğiniz ilaçlarla bedenimi uyuşturabildiniz diyelim, aklımın vitrayında sürekli menzil değiştiren kurşun çubukları susturmayı nasıl başarabileceksiniz merak etmiyor değilim doğrusu.

Üstüme kapattığınız kafesin ışsızlığı korkutmuyor beni. Gecenin karanlığıyla boğuştuğum siyah bir ömür dolanıp duruyor avuçlarımda. Bana taktığınız isim yanlış. Sizin gökyüzünüzle benim gökyüzüm farklı çadırlar açıyor üstümüze. Sizin coğrafyanızda süslü balonlar varken benim coğrafyamda koyun otlatmak, yamalı pantolonlar vardı ardınca. Bu yüzdendir ki sizin lügatinizde adım deli olsa da bahtsız bedavidir benim dünyadaki kimliğim.

Yedi kardeşin en büyüğüydüm. Bundandır belki de seyir defterime silinmeyen acıların adını kazınması. Derin bir çığlığın içinde büyüdüm. Kimi gün ayyaş babamın tekme tokadıydı vaveylanın sebebi, kimi günde yokluğun pençesinde çırpınan çaresiz bir annenin feryadı. Oysaki bilmezdi annem; boşlukta kaybolup giderdi sesi, kimseler duymazdı, kimseler umursamazdı.

On dört yaşında bir çocuğun en büyük hayali ne olabilir diye düşündünüz mü hiç? Okuma yazmayı bile bilmeyen bu çocuğun en büyük özlemi kırmızı penalı bir mandoline sahip olmaktı. Birkaç kez görmüştüm onu. Elindeki kırmızı penalı mandoliniyle süzülen Mirza'nın mandolini, içimde kırılmış olan bir yaşamın ezgilerine renkli melodiler çalar gibi olurdu. Ne kadar da şanslıydı kasabamızın kaymakamının oğlu: Onun kırmızı penalı bir mandolini vardı.

Haziranları hiç sevmiyorum. Bir o kadar da çok seviyorum aslında. Kıyılarımda yankılanan bir şarkının kırmızı penasını haziranda buldum. Kayıp bir nefesin yangınına da haziranda yükledim omuzlarıma. Annemin bahçede yetiştirdiği maydanoz ve naneleri satmak için gittiğim kasaba pazarından dönüyordum. Yolumun üzerindeydi kaymakam amcaların konağı. Konağın önünden her geçişimde gözlerimi konağın pencerelerine diker, nedensiz bir şekilde dakikalarca izlerdim. Belki de içimde büyüttüğüm ezginin yankılandığı kırmızı penalı mandolini görmek arzusuydu arayışım. Gözlerime inanmıyordum, benim kırmızı penalı mandolinim çöpün yanı başında duruyordu. Alıp almama konusunda her ne kadar tereddüt etsem de etrafta kimsecikler olmadığına kanaat getirince mandolini alarak oradan hızla uzaklaştım. Telleri kopuk, kaburgası kırık olsa da kırmızı penalı bir mandolinim vardı artık benim.

Eve iyice yaklaşmıştım. Havada bir tuhaflık vardı sanki bugün. Göğsümü ağırlığınca sıkıştıran bu ağrı da

neyin nesiydi. Oysa kırmızı penalı mandolinim yanı başımda duruyordu. Mustafa ağlıyordu sanki. Ayşegül'ün haykırıları duyuluyordu. Dicle neden bağırıyordu. Koşar adımlarla eve doğru yöneldim. Evin kapısını belki de hiç açmamalıydım. Keşke de kırmızı penalı mandolinimi alıp yokluğa karışsaydım. Annem kanlar içinde yerde, altı küçük kardeşim çığlık çığığa. Benden sonra en büyüğümüz Dicle'ydı. "Abi katil babam annemi öldürdü" sözleriydi son hatırladıklarım.

Yürüdüğüm bütün yollar iyice ağırlamıştı. Bitek çalılar sarmıştı her yanıma. Yokluk, sefalet, ardıncaaltı küçük çocuğun sorumluluğu. Taş kesiliyordu, güneşe açılan bütün pervazlar. Çaresizliğin dehlizinde kanat çırpıp duruyordu martılar. Bir bir kırdılar saksıdaki çiçeklerimi. Bir bir aldılar kardeşlerimi benden. Komşuların ihbarı üzerine altısı da evlatlık verildi farklı ailelere. Babam dersten yeryüzünün hangi kuyusunda kayboldu bilmiyorum. Bana kalan, tüm çıplaklığıyla bıçak sırtında bir yalnızlık bohçası.

Fırat diye bir ses çağırıyordu beni. Kaderime ölüm bulaştıran bu kasabada daha fazla duramazdım. Boyunma doladığım hüznü de yanıma alıp büyük bir kentin acımasız yolculuğuna sarıldım. Kentin her sokağında ayrı bir parçamı dilimlediler. Uzandığım bütün yaşam seferlerinde, elimi yeniden kendi cebime soktular. Oysa tek amacım, çalışıp para biriktirdikten sonra süpürüldükleri yerden geri toplamaktı kardeşlerimi. Gücüm yetmedi altıya, biri altıyla bir türlü toplayamadım.

Köprü altında kaldığım arkadaşlarımdan birisi; simit satıcılığı yapmam için kısa boylu, tombul, tombul olduğu kadarda vicdanlı bir fırıncıyla tanıştırdı beni. Aylardan sonra nihayet bir işim olmuştu. Sattığım her simit başına dörtte bir para verecekti Harun amca bana. Üçüncü simidimi satıyordum. İkisi uzun, biri orta boylu üç adam yaklaşıp altı tane simit istedi. Simitleri alıp para vermeden yürümeye başladılar. Kibarca paramı istedim. Simitlerimi savurup beni tekme tokat vicdansızca dövdüler. Son hatırladığım şey kırmızı penalı mandolinimin param parça oluşuydu.

Ne yaptım, neler söyledim o anda bilmiyorum ama gözümü açtığımda üstümde kefene benzeyen bir giysi, başımda elimi kolumu bağlayan pervasız insanlar vardı. Nereden başlamışlardı yazımı yazmaya, bilmiyorum. Ama kan sırtında, ama çöl kavruğunda. İnce uçlu keski-lerle yontmuşlardı on beş yıllık umutlarımı. Burnumda kardeşlerimin ten kokusu, hâlâ bağırıyordum yana yakıla: "Kırmızı penalı mandolinimi kırmayın! O bana yaşamadığım çocukluğumdan kalan tek hatıra..."

GÜZ SANCISI

I

İçimiz ne kadar çok kurduysa o kadar kuru bir yaz bıraktık hazan mevsimine. Cümlelerimiz ne kadar çok anlamsız ve başboşsa o kadar çok dağıldık hayatın kuytu yerlerinde.

Her insanın öyküsü ne kadarda buruk, muğlak, kötürüm olmuş ruh hali pozunda. Hiç bir kelitemiz güz sancısı çekmiyor. Suskunluğumun doğumunu müjdeleyecek hiç bir sözcük kalmadı.Yapayalnız kaldık kelimenin ortasında.Ruhumuz göçmen kuşların konakladığı ülke değil artık. Hazan mevsimi yaklaşıyor fakat hüznü bir hüznü değil yaşadıklarımız.Öykülerimiz nedensiz, anlamsız boşluklar içinde debelenip duruyor. Sonbahar renginde sararmış yüreklerimiz; bukalemun gibi renkten renge girmeye başlamış, kendi tehlikemiz peşinden sürüklüyoruz mevsimleri.

Ölüm ne kadar da garip güz resitalinin yanında. Baharı anımsatacak hiç bir emare yok. Sessizliğimizde kaybolup gidiyor. Yaz mevsimi kurumuş dudaklarıyla hicret ediyor güz mevsiminin nefesine. Kırık ikindiler doluyor evlerimize serin dağ yamaçlarından.Göz kırıyor kaypak rüzgâr usulca gecenin sızan karanlığından. Mahmurlaşıyor güz güneşi boyun eğiyor korkularına. İnsanlardan kaçacak bir ağaç gölgesi yok, fakat bir yaprak düşüyor hayatımın en hazin taraflarına. Kala kala bir ben kalıyorum güz sancısının ortasında. Hiçbir sözcük merhem olmuyor yaralarım, korkunun kuyularında geziniyorum çaresiz. Ve hayatın çaresizliği kıyısız kıyılarıma vuruyor, ölü düşler biriktiriyorum masum olmayan. Gözyaşlarım deniz olmuyor güzün bağına hicret etme saatlerinde.Kurumuş yürekler elimde kalıyor; değersiz, bir o kadarda hayata küskün. Rüzgâr tenime konmuyor sabah mahmurluğunda.Küskün tan yeri çığlık çığlığa kalıyor düşlerimin içinde. Umutlarımız eski güz günlerinde kaldı.Hayatın dişlileri arasında bir bir dökülüyor paranteze sığdırdığımız varlık sancısı, virgülüne dahi dokunamıyoruz yasadıklarımızın.

Zaman, ömrümüzü yavaş yavaş kemiriyor güz sarısı kalbimize dokunmadan. Çocuklar; kalbimizdeki denizlerde gezinmiyor, yelkenler açılmıyor çocuk gülüşlerinden. Bahara selam duracak güzler yetiştiremiyoruz. Ölümün rengârenk hüznü göç etti göçmen kuşlarının ka-

natlarında. Uzak iklimlerin güz sancısının derdindeyiz. Sanala boyanmış yüzüyle oturuyor mevsimler başköşeye ne kadarda yabancı ve acı. İnsani olan her kelitemiz dökülmüyor acılarımızın heybesine, cevap veremiyoruz bir cümleden hicret ederken kâinat kitabına kaybolup gidiyoruz amaçsız boşaltılmış hayatların kırgın taraflarına.

Güz sancısı çekecek zamanımız dahi yok her şey masmavi gök altında kırık bir yaşamdır mevsimleri elinden alınmış.

II

Güz gelir ölüm renginde, suskunca yerleşir anılarımın sararmış taraflarına. Sancılanır bütün kelimeler, sözcüklerin üzerine abandıka abanır hafif ve serin esen kuzey rüzgârı. Doğa mahmurlaştır, çiçeklerin üzerinde yaz ölüm serenat dizer.Kıyısız acıların meyve vermemiş sahiline bir bir düşer hayatın tik tak sesleri.Dalgalar sahile vurmadan öykünür bulutların denizlerde yıkanmamış yüzüne.Yaz son nefesini vermek üzere tenimizin tepelenir durur. Güz sancısı başlamıştır doludizgin giden yazın kucağında.Gölgelerin güneşten kavrulmuş yüzlerine uzayan bir zaman giydirilmiştir ikinci vakti. Ağaçlar, kuşların göç vaktinde gökyüzüne doğru yavaş yavaş atar üstünden yük gibi gelen giysilerini.

Güney rüzgârları kendi siperlerine çekilmeye, göç vaktinin en derin zamanında güney yamaçlarına yuva kurmaya başlamış; güneşin yakıcı ışığının üzerinde vakur, fakat yenilmişlik edasıyla yeşil tonlarda göç etmişti. Güz; yazın yeşermiş bedenini serin yerlerinden kemirmeye, güneşin sararmış renklerini yaprak ve bitkilere nakşetmeye başlamıştı. Bir koşturmacadır sürerken gök kubbenin altındaki göçmen kuşlarda; yuvalarının son rötüşlerini yapmışlar, dönecekleri günün şarkısını mırıldanarak kanatlarındaki ritme uyarak havalanmışlardı. Güz sancısı kuş yüreklerine vurmadan; ürkek bakışları ele vermeden son şarkılarını bir serçenin kanatlarının altına bırakıp gitmişlerdi, bozulmuş mevsimlerin hüznülerini yanlarına alarak.

Mehmet GÖZÜKARA**İKİ ÇOCUK**

güleriz kaygısızca
koşup oynarız
cebinden çıkarıp üzüm kurusu verir ebem
sek sek oynarız

hadi, tamam dersin
ip atlarız
rüzgâr, saçlarını savurur
birbirimize bakarız

küsme hemen
kör ebe de oynarız
ya da al satarım bal satarım
ustam ölmüş ben satarım

bırakır yakar topunu
saklambaç oynamaya koşarız
ben ebe olurum, sen saklanırsın
söbelerim, mızıkçılık edersin

sonra kır çiçekleri; sarı, kırmızı, beyaz
ben sana taç örerim
sen bakar bakar gülersin
ben beyaz atlı, sen prensessin

binersin terkime, ormana doğru
gideriz ulu ağaçlar, kuşlar, geyikler
bakarız bir yavru ceylan,
koşar koşar tutamam

Ayfer YILDIZ**BİLİR**

Yakıp geçen bilmez bunu,
Baldan zehir içen bilir.
Yürek dipsiz gelmez sonu,
Gam yolundan geçen bilir.

İbaresiz yaşanmıyor,
Yüz gülmekle aşınmıyor,
Yükün boşu taşınmıyor,
Konuşmadan kaçan bilir.

Ürkek hâlde gitmek var ya
Bülbül misal ötmek var ya
Güliden derin batmak var ya
Bir çırpıda uçan bilir.

Zannettik ki ölüm irak,
Dünya için diktik direk,
Âlim diyor cahil kurak,
Kefen nedir biçen bilir.

Yıldız küser, adı beşer.
Kovulmadan yalın koşar.
Hem çekilir, hem de taşar;
Kalp hâyası saçan bilir.

Çeker millet el eteği,
Ruhtan ruha göçen bilir.
Döner durur dil otağı,
Güne rahmet açan bilir.

K.Fırat ŞAN

Meral TABAKOĞLU TOKSOY

ZALİM ASA

DİZ ÇÖKTÜRDÜM HAYATI

perçinlenmiş öbür dünyanın hangi tarafındasın
ölümüne kaç dakika var
biraz da olsa anlatır mısın

eyy uykuyu kabusa çeviren güçlü değnek
eyy sabahı kör eden zalim asa
dön bak yüzüne
dön bak yüreğine
kaç kabuk bağladı vaziyet almış kalbin
sığar mı sanırsın artık
yalana dolanmış yüzlerce hakikatin

hey gidi ceylan yürekli
ürkek ruhunun ne işi var pazar tezgahlarında
hangi ağacın gölgesi can siper olmadı sana
hangi dağ kırlangıcı uçurmadı seni
bir baştan öbür başa

bak gürültüyü öldürüyorlar sabahın köründe
güneş gebe kalmadı bu sabah
yağmurun düşerse bir damlası başının ucuna
bekle ey yar bekle ruhun satılır birazdan

paslanmış demirden yuva yapmışlar başının üstüne
bir tezgahın üstüne koysan tüm ömrünü
geç kalmadan ödesen tüm gününü
vakti kalır mı az biraz daha ömrünün

yüreğine tuz basmış akşamdan sabaha karanlıklar
değme, değme kanasın yaralar
oluk oluk akan kan senindir
hangi pazarda satılırsa satılsın
kokuşmuş cesetlerin tam ortasında
oluk oluk akan kan senindir

ey uykuları kabusa çeviren güçlü değnek
ey sabahı kör eden zalim asa
dön bak yüzüne
dön bak yüreğine
kaç kabuk bağladı vaziyet almış kalbin
sığar mı sanırsın artık
yalana dolanmış yüzlerce hakikatin

bir gün daha eksildi ömür
emrihak bir gün daha yakın
lakin
hevesi yok naçiz bedenimin
toprağın koynuna

zil takmayın boşuna
tasım tarağım yerinde
dörttnala
firari yılların ensesinde

yeniden doğuyorum
sancılar içinde
yeni bir güneş
yeni bir ay doğuyor
tepetakla oluyorum
hayat anlamlanıyor

ve
tüm evrene ilan ediyorum
kılıcım çıktı kınından
gardımı aldım
athena'yla vedalaştım
artık ares yoldaşım
diz çöktü önümde hayat
el pençe divan

Nilüfer UÇAR

SU VE KADIN

göge iliklenen bakışlarında
kahkaha yağdıran denizin kızı
iki mavinin dudak arasında yunus
boynunda dalganın namuslu dokunuşu
sen güldükçe deniz vurgun yer sevdanda
ey kadın...

ateş, su, kadın ve kaptansız deniz
aşkının ıslak kalbi okyanusta abis
bir sen sesine mavi kuş kondurdun
bir sen ılık suda nilüfer
bir sen kuğuda zarafeti kapan
sevdan su damlasında yangın
zamanda güneş

ikilemde fırtına koparan tsunami
sen, sen ey kadın! son kuşa kanat

müneccimbaşının dudak falında sır
gönül otun suyunda yansır şavkın
ah! o değirmenler döndüren telaşın
suyundan örselenir mi yalnızlık

ne tuhaf değil mi kadın
yokluğunda hayaller ayaklanır

ötesi; pencere açtığın incelik
ah! dersin öfkenin yaşlı gölgesine
dünya kederden ekmekmiş ya
hamuruna su karar sevdan

bırak be kadın
kahkahan sahilin ıslak ağzında çalkalansın

Murat COŞKUN

AŞKIN TINISI

sen gökyüzüsün
yüzünde yüzüm
gözlerim güzelliğine takılmış
yokluğun bana hüznün

ulaşmak var mıdır
diye sorarım
bu fani halimle
uçsuz bucaksızlığına

sonsuzluğunda
sende bir zerreyim
kuşattığın
muhteşem varlığında

iradem iradendedir
aslında bir hiçim
nice alemler içinde
idrakine girmişim

sevdam
gördüklerim ve hissettiklerim
her zerremde yangın
sevgilide AŞK'ı bilmişim

öyle bir ses ki
tınında tılsım
duyduğumda şimşek çakarcasına
uyanır ruhum

gönüllü çilekârım
yârim de AŞK uğruna
sevgi dolu kalbinle
sal beni AŞK'ın sonsuzluğuna

Faik KUMRU

YİĞİDİM

Asırların yükü omuzlarında,
Kocamillet atar nabızlarında.

İmtihan sırrıyla gelir dünyaya,
Toydur delikanlım yatar rüyaya.
Mahmur gözleriyle dalar hülyaya,
Amaçsız yaşamak boştur yığidim!

Dalma hayallere, ara meşgale.
Atalet çürütür, yıkar gaile.
Azmini tüketme, gelir nevale;
Dindirme isyanı coştur yığidim!

Hep dobra konuşur, azdır ahbabı.
Bir fiskeyle çatlar gönül mihrabı.
Gönlün bam teline iner mızrabı,
Günlük sermayesi beştir yığidim.

Her zorluğu aşar, bulur bir çare.
Hedefe kitlenir, kalmaz biçare.
Azığı bir lokma, günü idare;
Şeleği derdine eştir yığidim!

Yıkmasın azmini aşılmaz yollar,
Hâinler en zayıf ânını kollar,
Hasret kaldı sana açılan kollar;
Temmuz sıcakları kıştır yığidim!

Gençlik hevesi bu geçer derlerse
Hakikat sihriyle hakkı yerlerse
Helâli yol bilip alnın terlerse
Sofranda bereket hoştur yığidim!

Gülen gözlerinin ferî sönmesin,
Zulmü tepele ki çarkı dönmesin,
Zâlimi çal yere, sırta binmesin;
Bu dünyanın derdi aştır yığidim!

Dilinde cevheri sözlerin olsun,
Mahzun yüreklere selâmın dolsun,
Sen ki yürünecek en güzel yolsun;
Bir gönle girmesi baştır yığidim.

Emanet edilen yükü çaldırma,
Sükûnet talep et kazan kaldırma,
Yalana dolana zemme aldırma;
Tahammül sızlayan diştir yığidim!

Yalanın devrinde evde tutsağız,
Rûhu öldürdüler, sanma ki sağız.
Dilde söz çok, lâkin kilitli ağız;
Ya sabır çekmek de iştir yığidim!

Gönüller üşüyor, her mevsim güzdür.
Keder kader olmuş, bilinmez gizdir.
Doksan dokuz deyip gelmeyen yüzdür,
Menzilin yokuştur taştır yığidim!

İzine gül döktüm, kokun yayılsın.
Cümle âlem bilsin, namın duyulsun.
Deva, merhem uman yola koyulsun;
Mefkûre peşinde koştur yığidim!

Ömer KESKİN

Rıdvan YILDIZ

ÇAPRAZ SORGU

HÜZNÜN DOKUNULMAZLIĞI

Dünyaya geldiğine bin pişman eden keder
Ruhunda kor tutarken gözyaşınla söner mi?
İncitilmiş kalbine buse kondursa kader
Sırçalanmış yüreğin ilk hâline döner mi?

Ruhuna yüreğine sonsuz soru sorarken
Umarsız çapraz sorgu benliğini yorarken
Rol aldığın sahneden çıkış yolu ararken
Perde kapandığında acıların diner mi?

Özgürce koşmak için yaratılmış kısrakken
Ağzından çıkan son söz “artık beni bırak”ken
Önündeki çitleri aşmak senden irakken
Hayalindeki engel aşman için iner mi?

Yarattığın Mecnun’a uzaklardan bakarken
Yüreği lâv misali hâlâ sana akarken
Vicdanın dile gelip kirlerini yıkarken
Çektirdiğin acıdan haylaz kalbin siner mi?

Yaramaz çocukluğu masallara terkedip
Yarım kalan öyküde kusurunu farkedip
Kalbini mutlu aşklar diyarına parkedip
“Seviyorum gel” desen sırtına yük biner mi?

mademki hayat arabesk
bizi telaş ezecek

suları kopar musluktardan
esaret taarruza geçer demirlere doğru
tabelalar intiharda yağmurdan

evden ayrılma, terin kadifeleşsin
zincirler az gelir favori yumruklara
lacivert akşamın akışkanlığında

dağınıklığımız sözcüklere av
silahımız boş gövdede kurşun iddiası
yaranın soluğu ezberimizde

zamanın unvanı kır saçım
talihime uzanmış düşünceler
hüznün dokunulmazlığı tellerde

bir bahar yenilgisini karşılıyoruz
rüyalarla yetinme bahçesinde
evler pencerede saklı

yüzümüz açık yaranmak için yarına
bugünün devşirme vakası
ve dünyanın kehaneti bilime muhtaç

sesimiz bir çift kanat
çırpınıyor göğe devrilen bakışlarla

CUMHURİYET GÜNEŞİ

Çekti şanlı askerim kılıcını kınından,
 Düşman illallah dedi, ceddimin akınından.
 Zalime diz çöktürdü kahraman erlerimiz,
 Şükür boşa akmadı alından terlerimiz.
 Ölümüne savaştık, güldürmedik elleri;
 Yeşermedi çok şükür, düşmanın emelleri.
 “Hedefiniz Akdeniz!” deyince büyük Gazi
 Canlandı gözümüzde bin yıllık şanlı mâzi.
 Ordumuzun emeği asla boşa gitmedi,
 Küstah palikaryanın gücü bize yetmedi.

Bayrağa mesken oldu her köşesi vatanın,
 Zaferin muştusuyla yüzü güldü Ata'nın.
 Masmavi ufuklardan gecemize ay doğdu,
 Dolunayın ışığı karanlıkları boğdu.
 Bir damla yaş kalmadı mazlumların gözünde,
 ‘Ya istiklâl ya ölüm!’ millet durdu sözünde.
 Zafer bahçelerinden gonca güller derdik biz,
 Nalla mih arasında hürriyete erdik biz.
 Doğunca yücelerden cumhuriyet güneşi
 Isıttı içimizi zaferin kor ateşi.

İnsanca yaşamaktı ceddimizin niyeti,
 Yüreğimize kanla yazdık cumhuriyeti.
 Esaret zincirini çöp sepetine attık,
 Cadde ve sokakları bayraklarla donattık.
 Kapkaranlık göklere yıldız olup aktık biz,
 Haysiyet cellâdının icabına baktık biz.
 29 Ekim’de cumhuriyeti kurduk,
 Tarihin göbeğine Türk’ün mührünü vurduk.
 Bu dünya var oldukça yaşasın Türk milleti!
 Tutsaklığı üç talak boşasın Türk milleti!

Bayram neşesi vardır toprağımda, taşımda
 Ay yıldızlı bayrağım dalgalanır başımda.
 Bugün daha güçlüyüz, dünden daha zindeyiz;
 Şanlı kahramanların topyekûn izindeyiz.
 Memlekette bayram var, bayraklar elimizde
 Başımız dik yürürüz, türküler dilimizde.
 Cumhuriyet büyüdü, kök saldı çınar gibi
 Zafer çeşmelerinde umutlar pınar gibi.
 Okullarda, evlerde bambaşka bir coşku var,
 Bizde ezelden beri cumhuriyet aşkı var.

Cemal KARSAVAN

Şiyar AYZ

SANCILAR YÜREĞİMDE BAŞLAR

anlamını yitirir sözcükler
sesli harflerim kaybolur
an gelir coşar an gelir suskundur
seninle bana susmak yaraşır

ney çalar aheste derinden
bakışlarım kalır gözlerine
okşar yüreğimi sesin
nağmedir kulaklarımda

zümrüt olur canlanırsın gözlerimde
koşar bir ceylan balasısın
okşanıp sevilesi pamuk ellerle
koklamaya doyulursan

ezgilerin dilinde bulurum
ağır ağır işleyen ritim
uyak olur sesinle kulağıma
alır başını gider kelimeler

limanlarda loş ışıklar parlar
dans eder yıldızlar suda
yakamozlar ay ışığıyla
maviler giydiririm geceye

işler içerden imlâm kaybolur
yazılacak şiirlerim yarım kalır
ruhun gelir alır beni benden
sancılar yüreğimde başlar

LİLYA

kadim bir yalnızlığın
gölgesine sığınırken kalbim
sağım solum insan merakı

en zor zamandı gelişinLilya
kasımdı aylardan
mutluluktan / sonsuzlukta
oralarda bir yerde

sokakların bikkınlığıdır
adımlarıma bulaşan Lilya
sevinmeliyiz sanırım
neyse ki hiçbir şey yolunda değil
sen yolundasın
bize ne dünyadan

Lilya
ey keşkelerde
boğulan kalbimin sesi

duvara astığım gözlerim
beklemez artık seni

kıştı mevsim
güneş söndü gölgem öldü
gönlümü esir alan
sağımı solumu sobeleyeyen
insan merakıydı

İlker GÜLBAHAR

RENKLER

güneşle bir başka ayla bir başka
çeşit çeşit tonda görünür renkler
ışksız kalınca her bir mıntıka
koyu karanlığa bürünür renkler

çiçekler zarafet için çekişir
kızılılık semaya ufka yakışır
kırmızının hası gülle kokuşur
aşk ile kirlerden arınır renkler

matem zifir siyah pembe umuttur
yağmurun muştusu kara buluttur
eşyada nebatta mutlak mevcuttur
gri topraklarda gerinir renkler

hayatın tadıdır yeşil bir çağla
turuncu turkuaz ile de lila
türlü türlü ümit dolar havsala
akıl sandığında barınır renkler

sevincin muazzam ölçüsü mavi
gökyüzünün dingin alçısı mavi
huzurlu nefesin elçisi mavi
ecel döseğine yerinir renkler

ilk bahar mor reyhan sonbahar sarı
tüylerinden tanı uçan kuşları
kırlangıç çığlığı dağların karı
erir yaylalara sürünür renkler

ilkyaz gelmez iki zambak açmakla
gönül teslim olur beyaz bayrakla
gülbahar son sözü derinde sakla
güzel gören kalple korunur renkler